

Sygn. akt VII P 917/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2013r.

Sąd Rejonowy dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR Alicja Paplińska

Ławnicy: Krystyna Derer, Michał Nurowski

Protokolant: Piotr Kaczmarek

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2013r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa B. K.

przeciwko Stowarzyszeniu Niepełnosprawni dla środowiska E."

o ustalenie stosunku pracy

I. powództwo oddała;

II. zasądza od powódki B. K. na rzecz pozwanego Stowarzyszenia Niepełnosprawni dla środowiska E." kwotę 77 (siedemdziesiąt siedem) złotych tytułem kosztów postępowania w tym kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VII P 917/13

UZASADNIENIE

Pozwem z 9 maja 2013 r. przeciwko Stowarzyszeniu Niepełnosprawni dla (...) E." z siedzibą w W., powódka B. K., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika ustanowionego z wyboru wniosła o ustalenie, że stosunek pracy, łączący powódkę z pozwanym od 01-03-2013 jest stosunkiem pracy zawartym na czas nieokreślony (pozew – k. 2).

W odpowiedzi na pozew, pismem z 6 czerwca 2013 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości (k. 22 i n.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka B. K. była zatrudniona u pozwanego Stowarzyszenia Niepełnosprawni dla (...) E." z siedzibą w W. od 6 grudnia 2010 r. do 5 marca 2011 r. na podstawie umowy na okres próbny w wymiarze pełnego etatu, na stanowisku kasjera, następnie od 6 marca 2011 r. do 31 sierpnia 2011 r. na podstawie umowy o pracę na czas określony w wymiarze pełnego etatu, na stanowisku kasjera i od 1 września 2011 r. do 28 lutego 2013 r. na podstawie umowy o pracę na czas określony w wymiarze pełnego etatu, na stanowisku kasjera oraz od 1 marca 2013 r. do 31 maja 2013 r. na podstawie umowy o pracę na czas określony w wymiarze pełnego etatu, na stanowisku kasjera. Na tej podstawie powódka domagała się ustalenia, że trzecia z umów o pracę zawartych pomiędzy stronami na czas określony spełnia przesłanki z art. 25¹ § 1 k.p. i z mocy prawa jest umową o pracę zawartą na czas nieokreślony.

Stan faktyczny został ustalony w oparciu o zgodne twierdzenia stron. Nie było pomiędzy stronami sporu, co do faktów.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie podlega oddaleniu.

Stan faktyczny pomiędzy stronami nie był sporny i nie budził wątpliwości. Strony prowadziły spór, co do wykładni i stosowania przepisów prawa: art. 25¹ § 1 Kodeksu Pracy i art. 13 ustawy z dnia 1 lipca 2009 r. o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców (Dz. U. 2009 r., Nr 125, poz. 1035 ze zm.), dalej: ustawa. Przepisy ustawy na czas jej obowiązywania wyłączały stosowanie art. 25¹ § 1 k.p., który stanowi, że zawarcie kolejnej umowy o pracę na czas określony jest równoznaczne w skutkach prawnych z zawarciem umowy o pracę na czas nieokreślony, jeżeli poprzednio strony dwukrotnie zawarły umowę o pracę na czas określony na następujące po sobie okresy, o ile przerwa między rozwiązaniem poprzedniej a nawiązaniem kolejnej umowy o pracę nie przekroczyła 1 miesiąca. Norma art. 13 ustawy stanowi, że okres zatrudnienia na podstawie umowy o pracę na czas określony, a także łączny okres zatrudnienia na podstawie kolejnych umów o pracę na czas określony między tymi samymi stronami stosunku pracy, nie może przekraczać 24 miesięcy (ust. 1). Przy tym w rozumieniu ustawy za kolejną umowę na czas określony, uważa się umowę zawartą przed upływem 3 miesięcy od rozwiązania lub wygaśnięcia poprzedniej umowy zawartej na czas określony (ust. 2). Nadto z mocy art. 34 ust. 2 ustawy do umów o pracę zawartych na czas określony trwających w dniu 1 stycznia 2012 r. stosuje się art. 25¹ ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy.

Nie ma racji strona powodowa, twierdząc w uzasadnieniu pozwu, że zachodzą przesłanki z art. 13 ustawy z dnia 1 lipca 2009 r. o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców (k. 3). Okres zatrudnienia na podstawie kolejnych umów o pracę na czas określony między stronami nie przekroczył 24 miesięcy. Strony rozpoczęły współpracę 6 grudnia 2010 r., zawierając umowę o pracę na **okres próbny** do 5 marca 2011 r. (k. 6). Pierwszą umowę na czas określony, pod rządami ustawy strony zawarły 4 marca 2011 r. na okres od 6 marca 2011 r. do 31 sierpnia 2011 r. (k. 7), następną od 1 września 2011 r. do 28 lutego 2013 r. (k. 8). Do kolejnej umowy, z 1 marca 2013 r. (k. 9) art. 13 ustawy nie ma już zastosowania, natomiast łączny okres zatrudnienia na podstawie dwóch kolejnych umów na czas określony zawartych w czasie obowiązywania ustawy nie przekracza 24 miesięcy, lecz wynosi 23 miesiące i 26 dni (od 06.03.2011 do 28.02.2013), co sprawia, że nie spełnione zostały przesłanki z art. 13 ust. ustawy. W okolicznościach sprawy, dopiero do umowy z 1 września 2011 r. znajdują zastosowanie przepisy art. 25¹ k.p., ponieważ umowa ta została zawarta na czas określony, do 28 lutego 2013 r. i trwała w dniu 1 stycznia 2012 r. Jest to jednak pierwsza umowa na czas określony w rozumieniu normy art. 25¹ k.p., wobec tego umowa z 1 marca 2013 r., co do której powódka żąda ustalenia, że z mocy cytowanej normy jest to umowa o pracę na czas nieokreślony, jako druga umowa na czas określony nie spełnia przesłanek opisanych w art. 25¹ k.p., co uzasadnia oddalenie powództwa.

Mając powyższe na względzie, na podstawie przywołanych przepisów powództwo podlega oddaleniu. Orzeczenie o kosztach jest wynikiem procesu. Powódka przegrała sprawę w całości, Sąd obciążył powódkę kosztami procesu strony pozwanej, na które składa się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego będącego adwokatem, ustalone w stawce minimalnej (60 zł) na podstawie § 12 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jt. Dz. U. r. 2013, poz. 461) oraz wydatek w postaci opłaty skarbowej uiszczonej w kwocie 17 zł od złożonego do akt dokumentu pełnomocnictwa.